

GÜLÜŞÜN ÇEHREYE SABİTLENİŞİ

Şeyma SARI

Elime bir kamera verseler çekebilirdim belki gördüğümü
ve gören gözlere devredebilirdim anlamlandırma işini.
Çizgilere dökebilir, sese dönüştürebilirdim rahatlıkla.

Tüm bunlar yazmaya nispetle kolay sayılırdı
ancak kelimelerin ne yana çekilse uzayan anlamları
ve hislerime kalıp biçemeyişimden kaynaklı sınırlı sayıları ile kalakaldım.

Bundan dolayı çocuk alfabesinden harfler katarak kurmak istiyorum cümlelerimi.
İçimde yankılanan seslerin bir başınalığı kadar özel,
her çocuğun sesiyle örülmüş bir koro kadar da kuvvetli ve çoğalan bir yankı bu.
Makinenin yakalayamadığı duyguya,
saklanana ve söylenmeyene odaklanarak
bu birkaç güne bakmama izin verdiğince kelimeler yakalamaya çalışacağım anları.

Gülüşün çehreye sabitlenişi derdim bir isim verebilsem bu birkaç güne.
Dudaklardan yanaklara ve gözlerin çekilen kıvrımlarına dek
yayılan bir tebessüm hali ve bulaşıcı.

Kaçımız ufak bir tebessüm, küçük bir destek
ve sıcak bakış beklentisiyle geçirmiyoruz ki günleri.
Çocuklar belki bizden de çok ihtiyaç duyuyorlar buna.

Kendileri için okullarından, şehirlerinden kalkıp gelmiş
bir grup abi abla,
çocuk dünyası içinde açılan bir yeni dünya,
yapılabilirin umudu veya
yalnızca o gün beraber paylaşılan neşenin
bıraktığı anın tadı,
anlatılacak bir hikayeye dönüşüyor her biri.

ama
kadar

Zihne ve kalbe çakılan bir mum ışığı gibi titrek
yanmaya istekli sadece bir çakmağın yanıp sönmeye hızı
bir süre dahi olsa ışığın varlığından dokunarak görerek
hissederek haberdar olma anı.

Işık var ve yanabilir dedirtmek... bir kibrit, bir çakmak hepsi bu.
Bir anlık yanıp sönen bir ışığın
nasıl çoğalıp gün gün artarak ışıldayacağını kim bilebilir?
Bunun hayalini kurmaktan bile kaçan zihinlere dönüşmüyor muyuz yaş aldıkça?

Sınıf sayıları yükseldikçe hayalden duyulan korkunun izleri,
yapılabilir ve düşünülebilirin dışına çıkmama kaygısı,
sınırların çizdiğinden ayrılmama ya da ayrılamama hali.
Gözünü kapattığında
istediğin ormana gitme özgürlüğü veren hayal gücüne ket vurma.
Öğrenmek böyle bir şey değildi, bunun hatırlanması da yeterli.

Henüz keskinleşmeden, katlaşmadan, sivrilmeden
hayal gücü ve şartların kabulüne, sınırına hapsolmeden
bir hayal etme imkanını gösterme kuvveti elimizdeki.

Kendimizden inanılmaz büyük şeyler vermeden
ufak bir emek, gülümseme ve samimiyet isteği.
"Bu okulu daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim"
cümlesindeki hüznün ve sevincin birlikteliği.

Anlatılabilir binlerce sayfa.
Ancak herkes bir çocukla göz göze gelip yaşasın istiyorum.
Dahasını sonraya bırakacağım bu yüzden.
Bazı şeyler burada başlayıp kalbinizde
ve hayallerinizde devam etsin.

Şeyma Sarı
Boğaziçi Edebiyat